

ФИЛОСОФИЯ НА ЕРГОТЕРАПИЯТА

НИНА МИХАЙЛОВА, ТАНЯ МЕГОВА

Медицински Университет – Плевен, катедра „Медицинска рехабилитация и ерготерапия“

NINA MIHAILOVA, TANYA MEGOVA
PHILOSOPHY OF OCCUPATIONAL THERAPY

Introduction: Occupational therapy describes the activities to restore the functionality and training for patients.

The objective: To present the philosophy of occupational therapy.

Methods of investigation: A literature review on this topic is made, the philosophy of occupational therapy and changes in the definition of occupational therapy through the years, are made.

Results and discussion: Occupational therapy is the use of purposeful activity on individuals whose abilities were limited as a result of physical injury or illness.

Conclusion: Occupational therapy accurately reflects the broad range of science today.

Key words: Occupational therapy, philosophy, occupational therapeutical treatment.

Философията на дадена професия включва основните схващания и ценности представени по критичен начин. Някои основни идеи, понятия и схващания са се променили с времето, в съответствие с промените в ерготерапевтичната практика и с променящите се икономически и социални условия.

Моралното лечение - предшественик на Ерготерапията

Преди ерготерапията да се развие като професия, съществували лечебни философии, които се доближавали до нея по своята същност и които оказали въздействие върху основателите на ерготерапията. През втората половина на 18 в. философията на морално лечение прераснала в лечение на умствено болните. До този момент хората с умствени заболявания били смятани за безнадеждни случаи и не влизали в обсега на нито един съществуващ лечебен подход. Умствено болните обикновено били изолирани в учреждения за хора с умствени заболявания, настанявани при ужасни условия на живот, като били зле третирани от здравните работници. Доктор Филипе Пинел от Франция и Уилям Тюк от Англия били сред първите, които предложили изпробването на по-хуманен подход. Техните опити прераснали в нова лечебна философия, която станала популярна като морално лечение (понятието „морален“ било възприето в смисъл на „психологически“ или „емоционален“). Методите, които те развили били, предназначени да въведат ред, активно движение, както и разнообразие във всекидневните занимания на обитателите на домове за умствено болни. Пациентите трябвало да бъдат лекувани с добро отношение и уважение, а всекидневните им дейности били така организирани, че да включват ръчен труд, изпълнение на социални функции, посещения на църковни служби, както и на обичайните всекидневни занимания. Философията се основава на идеята, че повечето пациенти с умствени заболявания имат способността да водят подреден и разумен начин на живот.[2]

Програмите за морално лечение предлагали структурирана последователност от всекидневни занимания, които били сходни с тези, с които се ангажирали здравите индивиди. Когато такива програми били въведени, много пациенти реагирали положително и било считано, че моралното лечение предлагало нов лек срещу умствените заболявания. Подходът бил внесен в САЩ от няколко просветени лекари,